

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/128/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122015499
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2122015499.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 0T/258/2022-138 zo dňa 26.05.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.04.2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., hlásený trvalý pobyt D. XXX/X, C. – D.,

u k l a d á :

Podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa jej výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa jej určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 4 (štyri) roky.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 0T/258/2022-138 zo dňa 26.05.2023 bola obžalovaná A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/X, C. – D., uznaná vinnou z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že

že

28.12.2022 v čase okolo 14:20 hod. po predchádzajúcom požití alkoholu viedla ako vodič osobné motorové vozidlo značky Škoda Fabia s evidenčným číslom C. po diaľnici D1 v smere na Bratislavu, pričom prechádzala z pruhu do pruhu a ohrozovala ostatných účastníkov cestnej premávky v úseku 44,00 km, v dôsledku čoho bola zastavená a kontrolovaná hliadkou diaľničnej polície Krajského

riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, a to pri pripájacom pruhu Voderady - smer Bratislava, pri kontrole ktorej bola podrobená dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu elektrochemickým meračom AlcoQuant 6020 plus číslo A410064 v čase 14:25 hod. s výsledkom 1,32 mg/l alkoholu v dychu a opakovanou dychovou skúškou jej bola v čase 14:48 hod. nameraná hodnota 1,24 mg/l alkoholu v dychu.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanej podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace, na výkon ktorého zaradil obžalovanú podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanej aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 4 (štyri) roky. Zároveň obžalovanej podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 138-141.

Proti tomuto rozsudku zahlásila bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie čo do výroku o treste obžalovaná, ktoré písomne odôvodnila prostredníctvom obhajcu na č.l. 145 a následne doplnila na č.l. 203.

Obžalovaná v odvolaní namieta voči uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý považuje za neprimerane prísny, vzhľadom na to, že u nej ide o prvotrestanú osobu, ktorá doposiaľ viedla bezúhonný život, navyše za ustálenia prevahy poľahčujúcich okolností, bez zistenia priťažujúcich okolností. Poukázala tiež na zásadu proporcionality trestu. Obžalovaná je matkou 4 ročného dieťaťa, o ktoré sa stará sama, nakoľko otec dieťaťa žije v spoločnej domácnosti krátky čas, keďže pracuje v zahraničí ako pilot. Obžalovaná je tak jedinou osobou, ktorá môže zabezpečiť osobnú starostlivosť o svojho syna, jej najbližší príbuzní (rodičia, súrodenec) zomreli. Pre obžalovanú bolo dostatočným ponaučením umiestnenie v cele policajného zaistenia, následky požívania alkoholu si uvedomila, z vlastnej iniciatívy podstúpila liečbu závislosti od alkoholu. V čase trestného konania dobrovoľne podstúpila ústavnú liečbu závislosti, pričom v liečbe pokračovala ďalej ambulantnou formou. Okrem toho spláca dva úvery, akýkoľvek nepodmienečný trest odňatia slobody by bol v každej sfére drakonický. Okresný súd sa v rámci rozhodovania o treste nevysporiadal s návrhom obhajoby na priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, pričom v tejto súvislosti poukázala na to, že od začiatku trestného stíhania spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, k spáchaniu skutku sa priznala, vo veci vypovedala, proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodala sťažnosť, napomáhala k objasneniu trestného činu pred súdom. Okresný súd tiež neuviedol výpočet trestnej sadzby, ktorá vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností bola v rozmedzí 0-8 mesiacov. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného zákona zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol o treste tak, že obžalovanej uloží podmienený trest odňatia slobody a určí skúšobnú dobu podľa vlastnej úvahy.

V doplnení odvolania doručenom odvolaciemu súdu dňa 12.04.2024 uviedla, že v súčasnosti sa podrobuje liečbe závislosti od užívania alkoholu ambulantnou formou. Pravidelne navštevuje psychiatrickú ambulanciu E. F. G., H., abstínuje, liečba u nej plní svoj účel. Podľa názoru ošetrojúceho lekára je nutné v liečbe pokračovať, pričom výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody by narušil kontinuitu liečby. Uviedla, že medzičasom sa riadne zamestnala v spoločnosti Manuvia, a.s., pričom podľa pracovného posudku je vysoko kladne hodnotená. Pre lepšie uplatnenie v tejto spoločnosti je však potrebné, aby mala vodičský preukaz, ktorý má zadržaný už 15 mesiacov. Navrhla, aby odvolací súd uložil obžalovanej podmienený trest odňatia slobody spolu s uložením peňažného trestu a trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu kratšiu, ako bola uložená okresným súdom v napadnutom rozsudku.

K odvolaniu obžalovanej sa vyjadril okresný prokurátor, ktorý odvolanie považuje za nedôvodné. Prokurátor sa v plnom rozsahu stotožnil s trestom uloženým obžalovanej v napadnutom rozsudku. Nesúhlasí s tým, aby bola obžalovanej priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poukazujúc pritom na stanovisko sp. zn. Tpj 55/2016, priznaním viny automaticky nedochádza k priznaniu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Prokurátor uviedol, že pri ukladaní trestu je nutné zohľadniť aj spôsob spáchania skutku, kedy obžalovaná pod vplyvom alkoholu viedla motorové vozidlo pomerne dlhú cestu, na diaľnici prechádzala z pruhu do pruhu, ohrozovala

ostatných účastníkov cestnej premávky. K zastaveniu vozidla obžalovanej došlo na podnet ostatných účastníkov cestnej premávky. Má za to, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a obžalovanej uložil zákonný a spravodlivý trest. Navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 16.04.2024 za prítomnosti zástupkyne prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovanej a jeho obhajcu. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovanej, doplnením odvolania, vyjadrením prokurátora k odvolaniu, odpisom registra trestov na obžalovanú, príslušnými lustráciami, a tiež podstatným obsahom spisu. Odvolací súd postupom podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku s poukazom na § 269 Trestného poriadku doplnil dokazovanie oboznámením listinných dôkazov doručených odvolaciemu súdu dňa 12.04.2024. Procesné strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému obsahu spisového materiálu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovanej zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné. Obhajca obžalovanej sa pridržiaval záverečného návrhu v doplnení odvolania. Obžalovaná vyjadrila ľútosť nad spáchaním skutku, uviedla, že robí všetko potrebné pre svoju nápravu.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste, odvolací súd konštatuje, že odvolanie obžalovanej je dôvodné, pretože okresným súdom uložený trest je podľa názoru odvolacieho súdu neprimeraný. Práve preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok pokiaľ ide o uložený trest a spôsob jeho výkonu (§ 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku) a vo veci sám rozhodol (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že odvolanie obžalovanej smerovalo výlučne proti výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania mohlo byť len preskúmanie rozsudku vo vzťahu k tomuto výroku. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaná urobila na hlavnom pojednávaní dňa 18.01.2023 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinná zo spáchania skutku, ktorý sa jej kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom prokurátora vyhlásenie obžalovanej prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výkonom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

V konaní tak bolo nepochybne preukázané (tiež s poukazom na vyhlásenie obžalovanej podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku), že obžalovaná sa dopustila spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý je možné páchatelovi uložiť trest odňatia slobody až na 1 rok. Okresný súd u obžalovanej správne vzhladol dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, v dôsledku čoho postupom podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona upravil hornú hranicu trestnej sadzby a pri ukladaní trestu vychádzal z upravenej trestnej sadzby 0-8 mesiacov. V tomto rozsahu odvolací súd nezistil žiadne pochybenie.

Pokiaľ však ide o uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace so zaradením obžalovanej do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, odôvodňujúc takýto trest záverom, že trest odňatia slobody bez jeho reálneho výkonu u obžalovanej

nesplní účel trestu, odvolací súd rovnaký názor nezdieľa. Práve naopak, odvolací súd má za to, že nepodmienečný trest odňatia slobody (hoci aj v dolnej polovici zníženej trestnej sadzby) v prejednávanej veci nereflektuje na všetky okolnosti prejednávanej veci, trestnú minulosť obžalovanej, samotnú osobu obžalovanej a jej osobné pomery a v neposlednom rade možnosť jej nápravy, ktorú bolo možné badať už v priebehu trestného konania.

Pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu vyjadrenej stupňom jeho spoločenskej nebezpečnosti, ktorá je rozhodujúca pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. K naplneniu účelu trestu prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov. Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestov za spáchaný trestný čin. (porovnaj Nález ÚS SR sp. zn. PL ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012)

Slovenské trestné právo je založené na zásade humanizmu a z tejto zásady vyplýva, že trest má spôsobiť iba takú ujmu, akú vyžaduje splnenie účelu trestu. To znamená, že ujma ktorá je obsiahnutá v treste, nemá prevyšovať nevyhnutnú potrebu ochrany spoločnosti. Preto ak je to možné, treba použiť také tresty, ktoré nesúvisia s trestom odňatia slobody.

Sankcia, ak má byť účinná, ak má zmeniť správanie, musí byť individualizovaná. Trest sám o sebe nie je objektívnou kategóriou. Čo je pre jedného trestom, druhého necháva ľahostajným a pre tretieho môže byť dokonca odmenou. Pri individualizácii trestu je možné, aspoň u niektorých deliktov, vychádzať z prevládajúcej motivácie kriminálneho správania, a nielen jeho, tiež z motivácie správania subjektu všeobecne. Kľúčom k tomu môže byť individuálna hierarchia hodnôt. Hodnoty prakticky označujú ciele motivovaného správania. Tie ciele, ktoré jedinec vo svojom živote preferuje. Ak je daný subjekt orientovaný predovšetkým na majetok a jeho kriminálne správanie je motivované snahou majetok získať, potom ohrozenie majetku, jeho primerané zníženie, event. strata budú predstavovať veľmi pravdepodobne podstatne účinnejšiu sankciu než strata inej hodnoty, napr. slobody.

Je treba poznamenať, že alkohol za volantom je v súčasnej dobe často vyskytujúcim sa nebezpečným fenoménom (nielen u mladých ľudí ako je obžalovaná), pričom i nízka dávka alkoholu u vodiča predstavuje nielen pre neho, ale najmä pre jeho okolie výrazné riziko. Spoločnosti je teda nutné vyslať jasný signál, že takéto konanie je nebezpečné, spoločensky neakceptovateľné a prísne trestané. Prvok generálnej prevencie však nemožno materializovať exemplárnymi trestami tam, kde výchovnú funkciu trestu naplní iný, častokrát aj miernejší druh trestu, presne tak, ako je to v tu prejednávanej veci.

Je nespochybniteľné, že nepodmienečný trest odňatia slobody má určitý odstrašujúci efekt a k jeho ukladaniu dochádza pravidelne, ale na druhej strane má byť ukladaný za najzávažnejšie trestné činy, ktorých sa páchatelia dopúšťajú. S jeho výnimočnosťou súvisí to, že je všeobecne považovaný za ultima ratio, teda krajný prostriedok, čím sa prezentuje jeho postavenie ako trestu najprísnejšieho, za ktorý ho považuje trestnoprávna náuka.

V prejednávanej veci sa obžalovaná dopustila konania, kedy pod vplyvom alkoholu viedla motorové vozidlo, pričom po zastavení vozidla bola dychovou skúškou u obžalovanej zistená hladina alkoholu v dychu 1,32 mg/l, s odstupom niekoľkých minút pri opakovanej dychovej skúške hladina alkoholu v dychu obžalovanej klesla na hodnotu 1,24 mg/l. Obžalovaná jazdou pod vplyvom alkoholu vyvolala ako účastníčka cestnej premávky nebezpečenstvo ohrozenia života a zdravia iných účastníkov cestnej premávky. V prípade obžalovanej však išlo o jednorazový exces zo zákonných noriem, jej prvé odsúdenie, preto nie je primeraným, aby bola ihneď trestaná uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody. Išlo o prvé previnenie obžalovanej nielen vo vzťahu k tomuto druhu trestného činu, ale aj k akejkoľvek trestnej činnosti vôbec. Zo záverov znaleckého skúmania vyplynulo, že obžalovaná bola dlhšiu dobu (približne 5 rokov) závislá od užívania alkoholu, skutok spáchala práve pod vplyvom alkoholu. Postoj obžalovanej k spáchaniu skutku možno hodnotiť ako kajúcny, prejavenu ľútosť ako úprimnú. Od počiatku trestného stíhania sa k spáchaniu skutku priznala, spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní ako aj súdom, konanie opakovane oľutovala. Dobrovoľne iniciovala liečbu

svojej závislosti, problém s nadmerným užívaním alkoholu si uvedomuje, nebagatelizuje svoje konanie, stavia sa k nemu kriticky. Lútosť korešponduje aj s postojom obžalovanej a jej aktivitou počas konania, kedy deklarovala polepšenie, okrem liečby si našla zamestnanie, zamestnávateľom je hodnotená kladne. Obžalovaná je navyše matkou maloletého dieťaťa vo veku 4 rokov, ktorého starostlivosť zabezpečuje v prevažnej miere sama, blízke osoby s výnimkou otca dieťaťa, s ktorým medzičasom ukončila spolužitie nemá. Obžalovaná spláca 2 úvery. Za takýchto okolností je vhodnejšie, aby obžalovaná ostala riadne začlenená v rodinnom ako aj pracovnom prostredí, konzistentne podstupovala liečbu, popri tom zabezpečovala starostlivosť o maloletého syna. Vyňatie obžalovanej z jej prirodzeného prostredia a umiestnenie do výkonu trestu nebude zaručovať nápravu efektívnejšie, práve naopak. Podľa názoru odvolacieho súdu sa obžalovaná nejaví ako taký významná hrozba pre spoločnosť, v dôsledku čoho by mal prvok generálnej prevencie absolútne prekryť prevýchovný účel trestu, ktorý je možno dosiahnuť miernejším spôsobom, ako prvotrestanú osobu odsúdiť na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Odvolací súd má za to, že v prípade obžalovanej je postačujúce pôsobiť na jej prevýchovu nateraz len samotnou hrozbou výkonu trestu, bez jeho reálneho vykonania. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že zabrániť páchatelovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti možno buď priamo fyzickým znemožnením určitého konania (napr. nepodmienečným trestom odňatia slobody), alebo vytvorením iných zábran (podmienečne odloženého trestu so skúšobnou dobou), mnohokrát často účinnejších. Zmyslom je zabrániť páchatelovi aspoň na určitý čas v páchaní trestnej činnosti, postoj páchatela k trestnej činnosti sa môže zmeniť tým, že trest páchatela zastraší a ukáže mu, že páchať trestné činy sa nevypláca.

Z vyššie uvedených dôvodov potom odvolací súd pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste tak, že obžalovanej uložil podmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov s určením skúšobnej doby v trvaní 2 rokov, a teda k čiastočnému zmierneniu trestu pokiaľ ide o jeho výkon, avšak na druhej strane k sprísneniu pokiaľ ide o dĺžku uloženého trestu. Odvolací súd zároveň obžalovanej uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 4 (štyroch) rokov. Odvolací súd nevyhovел námietke obžalovanej o uložení miernejšieho (kratšieho) trestu zákazu činnosti, práve vzhľadom na spôsob spáchania skutku a možné následky, ktoré len náhodou nespôsobili. Pre obžalovanú tak musí byť trest citeľným aj v tejto oblasti, primárne musí ukončiť liečbu závislosti, preukázať, že tentokrát bola liečba účinná a úspešná (vzhľadom na postoj obžalovanej je vysoko pravdepodobné, že obžalovaná má potenciál zbaviť sa závislosti úplne), okrem starostlivosti o schopnosti byť vzorom pre svoje maloleté dieťa tak bude ďalším motivačným faktorom nápravy aj vrátenie vodičského oprávnenia po uplynutí ustanovenej doby a s tým spojená možnosť lepšieho uplatnenia na trhu práce. Pokiaľ ide o možnosť lepšieho pracovného uplatnenia, v tomto rozsahu odvolací súd dodáva, že obžalovaná v súčasnosti zamestnanie má, na trhu práce je dostatok voľných pracovných miest, pre ktoré nepotrebuje vodičské oprávnenie, pričom absencia vodičského oprávnenia je len formálnou prekážkou pre iné, prípadne lepšie uplatnenie. Takto uložený trest možno považovať z hľadiska nápravy obžalovanej na účinnejší, primeraný okolnostiam spáchaného skutku a zároveň zákonný a spravodlivý.

Pokiaľ ide o námietku obžalovanej, ktorou žiadala priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, odvolací súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Táto poľahčujúca okolnosť je založená na aktívnej spolupráci páchatela pri objasňovaní trestnej činnosti a vyžaduje, aby páchatel uviedol dôkazy, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel svojím prístupom participuje na objasnení trestného činu. Zo spisového materiálu nevyplýva žiadna výnimočná aktivita obžalovanej, ktorú by bolo možné považovať za významnejšiu vo vzťahu k spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní. V tejto trestnej veci bola dôkazná situácia dostatočne jasná pre vyslovenie viny obžalovanej, obžalovaná bola priamo hliadkou diaľničnej polície KR PZ Trnava pristihnutá pri spáchaní trestného činu, preto akákoľvek dôkazná aktivita, ktorá by zo strany obžalovanej vzišla by nijakým spôsobom nepomohla vo väčšom rozsahu objasniť skutok. Priznanie sa obžalovanej k spáchaniu skutku, „strpenie“ procesných úkonov a nepodanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia nemožno považovať na úroveň priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, ako sa nesprávne domnieva.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaná počas trestného konania z vlastného podnetu podstúpila ústavnú liečbu alkoholovej závislosti a následne rovnako z vlastnej iniciatívy pokračovala a v súčasnosti

aj naďalej pokračuje v liečbe alkoholovej závislosti ambulantnou formou odvolací súd jej neukladal ochranné opatrenie – ochranné protialkoholické liečenie, a to ani ambulantnou formou.

Cieľom takto uloženého trestu je v prvom rade náprava obžalovanej, t.j. snaha pôsobiť na ňu tak, aby si osvojila spoločensky prijateľné postoje k požívaniu alkoholu a upevnila schopnosti k ich dodržiavaniu. V neposlednom rade je cieľom takto uloženého obmedzenia predchádzanie trestnej činnosti a zabránenie recidívy pro futuro (do budúcnosti) vyváženým pomerom medzi trestnou represiou a prevenciou.

Záverom odvolací súd dodáva, že preventívno-výchovnú funkciu trestov zabezpečuje už aj samotná hrozba trestom, bez potreby jeho výkonu v prípadoch, kde vzhľadom na všetky okolnosti prípadu súd dospeje k záveru, že prevýchova páchatel'a bude naplnená účinnejšie aj bez potreby výkonu trestu (v tomto prípade nepodmienečného trestu odňatia slobody, pozn. odvolacieho súdu). Netreba opomínať, že odstrašujúco má na páchatel'a pôsobiť neodvratiteľnosť trestu, nie jeho prísnosť. Cieľom trestného konanie totižto nie je akýsi „revanš“ - odplata za spáchaný skutok, ale predovšetkým náprava páchatel'a a jeho stimulovanie k riadnemu životu. K stimulu viesť riadny život rozhodne nevedie zásah do osobnej slobody tam, kde sa náprava páchatel'a javí účinnejšia prostredníctvom iných, miernejších prostriedkov trestnej represie presne tak, ako je to j v prípade obžalovanej. Už len záverom odvolací súd uvádza, že obžalovaná dostáva šancu žiť život na slobode, starať sa o svojho syna, bez toho aby nastúpila výkon trestu odňatia slobody a je len výlučne na nej či svoje sľuby o vedení riadneho života naplní alebo nie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza že počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa obžalovaná nesmie dopustiť žiadnej trestnej činnosti a ani len priestupku (závažnosť a početnosť preskúmava súd), aby bolo možné vysloviť že sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčila, v opačnom prípade jej môže byť nariadený výkon trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a o treste následne rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozsudkom sám tak, ako je uvedené vo výrokovej časti.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.